

† MIRAN PLANTARIČ

Ob slovesu koledarske zime 1988 smo se poslovili tudi od spoštovanega someščana in prijatelja Mirana Plantariča. Zakon narave je tak: pomlad sledi zimi, mladost starosti, rod se umika rodu. Koliko rodov se je v tej naši starinski Loki zamenjalo že samo v tem 20. stoletju! In spet je odšel gospodar meščanske domačije in mojster cenjene obrti, kakršne so še pred sto leti dajale mestu gospodarsko in družbeno veljavo, preden jih je zasenčila industrija.

V Miranovih mladih letih je bila v lokalnu domače hiše kavarna, v kateri so se shajali mestni imenitniki in jo je upravljala Miranova mama. Toda Miran Plantarič ni nadaljeval gostinske dejavnosti, ampak se je izučil urarstva. Nekdanji kavarniški lokal so pregradili in v manjšem delu je bila od tedaj urarska delavnica. V njej je preživel Miran velik del svojega življenja. Dan za dnem je z mirno roko in bistrim očesom urejeval natančne mehanizme ur, sprva stenskih in žepnih ur in budilk, nato – kakor je zahteval tehnološki razvoj – vedno finejših ročnih ur. Stranke iz mesta in široke okolice so prinašale k njemu ure v popravilo. Vsakemu je prijazno pojasnil potrebno in mu ustregel. Bil je pošten in vesten obrtnik, kar je prevzel v delo, je naredil in o pravem času. Večino domačinov je poznal in domačini so poznali njega. Rad je potrebnim pomagal, bil je požrtvovalen in družaben. To potrjuje lep venec, ki so mu ga za pogreb

skupno prinesli »vsi iz Klobovsove ulice«. V prostem času je rad prišel v družbo znancev. Nevsiljivo, mirno in razsodno se je udeleževal razgovorov. Rad je podpiral razna društva. Ko je bilo ustanovljeno Muzejsko društvo, se je takoj včlanil z vso družino in dal za muzej nekaj slik. Rad se je udeleževal izletov in jih tudi sam prirejal s svojo ženo in prijatelji. Rad je imel lepo glasbo in petje. Najrajši je imel svoj sadni vrt, ki mu je bil po ždenju v delavnici za sprostitev in oddih. Skrbel je za sadno drevje in uvajal žlahtne sorte.

Vse to: delo, vrt, družba – sta mu ostarelost in bolezen odvzeli. Koliko ur je v življenju navil in popravil! Letos se je njegova življenjska ura iztekla in se ne da več naviti.

Poskrbel pa je, da za njim ne bo samo praznina: urarsko delo je že pred leti prevzel sin Janez, ki stopa po očetovih stopinjah; vrt je skrbno urejen in hiša v njem obnovljena. Za njim že raste rod vnukov. Ko sem pred pogrebom 22. marca 1988 gledal žaro z Miranovim pepelom in okoli nje venček nežno rožnatih cvetov in na traku imena Toni, Tina, Peter, se mi je zdelo, da tam stoji dedek Miran, okoli njega pa živahni, zvedavi vnučki, ki ga bodo nadomestili. Praznino občutijo odrasli člani družine in prijatelji. Ostal pa jim bo v srcih spomin nanj in na vse, kar je dobrega storil. In tega ni malo.

F. P.